

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoPr/2/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813209334
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5813209334.3

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v právnej veci žalobcu: A. B. C., s miestom podnikania D. XXX, E., IČO: 37 089 641, zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: B. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, H., v konaní o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 10Cpr/2/2013-616 zo dňa 26.06.2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania mení tak, že žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

Vo zvyšku sa nedotýka.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Námestovo (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru listom zo dňa 16.10.2013 je neplatné. O trovách konania rozhodol tak, že nárok na náhradu trov konania žalobcovi nepriznal.

2. Vykonaným dokazovaním považoval súd prvej inštancie za preukázané, že nebolo sporným, že medzi žalobcom ako zamestnávateľom a žalovaným ako zamestnancom bola dňa 08.11.2007 uzavretá pracovná zmluva, ktorá založila pracovný pomer na dobu neurčitú. V nej bol dohodnutý druh práce - pomocný montážny robotník, pričom miesto výkonu práce bolo dohodnuté mesto Trstená a ďalej „podľa potrieb žalobcu“ ako zamestnávateľa. Z obsahu pracovnej zmluvy ďalej vyplynulo, že medzi stranami sporu bola dohodnutá minimálna mzda s výplatným termínom do 31. dňa nasledujúceho mesiaca (t.j. v súlade s ustanoveniami § 129 ods. 1 ZP k poslednému dňu v mesiaci). Žalovaný listom zo dňa 25.09.2013 dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru ku dňu 30.11.2013, pričom podľa nepopretých tvrdení žalobcu, výpoveď bola doručená 30.09.2013. Následne listom zo dňa 16.10.2013 žalovaný ako zamestnanec okamžite skončil pracovný pomer so žalobcom, kde ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru uviedol „nevyplatenie mzdy za mesiac august 2013, a to ani do 15 dní po uplynutí jej splatnosti“, pričom mzda bola splatná k 30.09.2013 a nebola vyplatená ani do 15 dní po uplynutí jej splatnosti. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že práve nevyplatenie mzdy za mesiac august 2013 (a ostatných mzdových nárokov) bola najspornejšou časťou konania a vzhľadom na predmet sporu aj podstatnou okolnosťou pre posúdenie predmetnej veci. Ohľadom mzdy súd prvej inštancie zistil jednak z obsahu pracovnej zmluvy a napokon aj z výplatných pásov žalovaného, že za obdobie od 08/2012 do 12/2012 patrila žalobcovi dohodnutá minimálna mzda v celkovej sume 1.837,50 eur (5 x 367,50) a za obdobie od 01/2013 do 08/2013 (č. l. 364 - 371) v sume 3.014,32 eur (7 x 376,60 + 1 x 378,12), spolu 4.851,82 eur. Z obsahu pracovnej zmluvy ďalej vyplynulo, že mzda bola splatná vždy k

31. dňa nasledujúceho mesiaca, teda aj k poslednému dňu v mesiaci, ktorý má 30 dní. Mzda za mesiac august 2013 bola splatná k 30.09.2013, ktorá podľa tvrdení žalovaného nebola zaplatená ani do 15 dní od jej splatnosti - do 15.10.2013. Pokiaľ ide o mzdu súd prvej inštancie dokazovaním zistil, že mzda nebola poukazovaná v hotovosti, ale na účet žalovaného (a aj jeho manželky), keďže podľa výpovede svedkyne A. I. a B. J. bola „taká dohoda“ a napokon vyplýva to aj z výpisov z účtov. Výplata mzdy v hotovosti, ako tvrdil žalobca a aj v inej výpovedi svedkyňa A. I., je nepravdivá. Ohľadom mzdy súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca poukazoval žalovanému na jeho účet sumu finančných prostriedkov bez ich bližšej špecifikácie, t.j. bez toho, aby bolo bližšie špecifikované, aká časť z poukázanej sumy je mzdou a aká slúži na úhradu nákladov, ktoré žalovanému v súvislosti s prácou v zahraničí vznikli. Uvedený spôsob poukazovania mzdy počas celej doby trvania pracovného pomeru vyplýva nielen z výpisov z účtu žalovaného a jeho výpovede, ale uvedenú okolnosť potvrdila aj svedkyňa A. I., ktorá vo výpovedi dňa 24.05.2016 potvrdila, že „u nich to fungovalo tak, že sa vkladal nejaký balík peňazí, o ktorý žalovaný požiadal a on veľmi dobre vedel, že z tých peňazí si má zobrať mzdu a diéty“. Podľa súdu prvej inštancie je teda zrejme, že žalobcom vložená suma finančných prostriedkov slúžila nielen na pokrytie mzdy, ale aj na náhradu nákladov na ubytovanie a ostatné výdavky. Súd prvej inštancie z nepopretých tvrdení žalovaného zistil, že žalobca v roku 2013 (dňa 16.01.2013) vyplatil mzdu za mesiac 10/2012, keďže takto bola platba žalobcom identifikovaná a pripísaná na účet žalovaného (slovom „október“), keď ešte predtým dňa 20.11.2012 bola na účet žalovaného zasielaná platba identifikovaná ako mzda na 09/2012. Z uvedeného vyplynulo, že v roku 2013 bola vyplatená splatná mzda za obdobie od 10/2012 - 12/2012, ktorú súd prvej inštancie započítal na prislúchajúci mzdový nárok žalovaného (aj spolu so mzdou splatnou za obdobie roku 01/2013 do 08/2013). V tejto súvislosti súd prvej inštancie okrem iného zistil, že mzda nebola vyplácaná včas, v tomto smere tvrdenia žalovaného potvrdila aj svedkyňa A. I. (v jej skoršej výpovedi) a svedok C. C.. Táto skutočnosť napokon vyplynula aj z výpisu z účtu formou identifikácie „október“ dňa 16.01.2013, ktorú sám žalobca označil ako výplata mzdy za mesiac 10/2012. V neposlednom rade táto skutočnosť vyplynula aj z e-mailovej komunikácie medzi A. I. a žalovaným. Zhrnúc vyššie uvedené skutkové zistenia vo vzťahu ku mzde, mal súd prvej inštancie za to, že žalobca mal uhradiť žalovanému na mzde (a daňovom bonuse), ktorá mala byť vyplatená v roku 2013 za obdobie od 10/2012 - 12/2012 a od 01/2013 do 08/2013 celkom sumu 4.116,82 eur (1.102,50 eur + 3.014,32 eur). Ide o dohodnutú minimálnu mzdu podľa pracovnej zmluvy deklarovanú výplatnými páskami a mzdovým listom žalovaného za dané obdobie, keď mzda za 08/2013, ktorá bola dôvodom pre okamžité skončenie pracovného pomeru, bola splatná do 30.09.2013.

3. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že v súvislosti s nákladmi na ubytovanie, ktoré mal uhradiť žalovaný z poverenia žalobcu (aj za ostatných zamestnancov pracujúcich v jeho skupine), že bolo potrebné uviesť, že v priebehu konania žalobca a žalovaný urobili nespornou výšku nákladov, ktoré mal uhradiť žalovaný na ubytovanie 34.202,42 eur. Súd prvej inštancie zistil, že žalovaný v súvislosti s ubytovaním v zahraničí vykonal nasledovné úhrady; Rok 2013 - do 09/2013 sumu 18.466,66 eur (1.699,92 + 2.500,- + 2.500,- + 1.531,48 + 1.432,98 + 2.299,82 + 2.438,20 + 2.438,20 + 62,- + 64,- + 1.500,- - svedčia o tom výpisu z účtu na č. I. 102 - 113 + 78 - 86 + 256 až 290) s tým, že 1.500,- eur uhradil žalovaný 10.09.2013, ale podstatným pre súd prvej inštancie bol súhrn úhrad na ubytovanie vynaložených do 08/2013, ktoré mali byť vyrovnané do 30.09.2013, t.j. rozhodná pre posúdenie veci je výška nákladov 16.966,66 eur. Rok 2012 - od 04/2012 do 12/2012 sumu 25.784,85 eur - 10.838,54 eur (za obdobie od 04/2012 do 09/2012) = 14.946,31 eur (2.340,- + 2.340,- + 2.350,- + 1.210,- + 98,54 + 2.500,- + 2.391,31 + 2.074,- + 2.143,- + 2.500,- + 2.500,- + 1.210,- + 2.128,- - dôkazom čoho boli pre súd prvej inštancie výpisy z účtu na č. I. 256). Podľa súdu prvej inštancie na ubytovanie za obdobie od 09/2012 do 08/2013 uhradil žalovaný celkom sumu 31.912,97 eur = (16.966,66 + 14.946,31), ktorá bola rozhodná pre posúdenie nároku. Hoc žalobca urobil nespornou sumu 34.202,42 eur, táto bola uhradená len za určité, iné vymedzenie obdobia, čo ale pre objektívne posúdenie nároku - od 10/2012, za ktoré boli splatné a vyplatené nároky v roku 2013, bolo irelevantným. Právne relevantnou by sa uvedená suma (a súd zistil, že v inej, oveľa vyššej výške) stala až vtedy, ak by posudzoval nárok na mzdu za obdobie celého roku 2012. Vo vzťahu k ubytovaniu, konkrétne v sume 720,- eur, ktorá bola uhradená z účtu žalovaného dňa 02.07.2013, ktorý výdavok žalovaný započítal na ním vykonanú úhradu za ubytovanie súd prvej inštancie konštatoval, že k tejto platbe pod rovnakým variabilným symbolom bola žalovaným dňa 02.07.2013 uhradená aj suma 80,- eur, teda spolu 800,- eur. Žalobca časť z tejto platby (v rozsahu v akom ju započítal žalovaný) v sume 720,- eur neuznával z dôvodu, že platba bola uskutočnená v meste Trstená a nie v zahraničí, z ktorého dôvodu nemohlo ísť o platbu za ubytovanie. Keďže vo vzťahu k tejto sume nebolo súdu predložený relevantný doklad, ktorý by verifikoval pravdivosť tvrdení žalovaného v tom smere, že skutočne išlo o sumu vynaloženú na ubytovanie a neverifikovali ju ani faktúry za ubytovanie (z tohto obdobia bola

predložená faktúra na sumu 1.996,06 eur (č. I. 439), súd prvej inštalácie túto platbu do celkových nákladov vynaložených žalovaným za ubytovanie nezapočítal.

4. Podľa súdu prvej inštalácie sa stali nespornými aj žalovaným uhradené náklady za mýto, ktoré žalovaný za žalobcu zaplatil v zahraničí v priebehu roku 2012 - 2013, a ktorých výška vyplýva jednak z výpisov z účtu žalovaného tým, že boli z tohto účtu zrazené (vyplatené). Sumu mýta uhradenú žalovaných v rozsahu 347,51 eur urobil žalobca nesporným. Kontrolou výpisov z účtov súd prvej inštalácie zistil, že žalovaný na mýto vykonal oveľa viac úhrad. Tieto platby sú vo výpisoch definované okrem „uznaných“ ako „Alexport Autostrad“ alebo „DDzernica PPO, pričom v niektorých dňoch došlo k ich započítaniu na celkovú platbu mýta a na druhej strane niektoré z nich započítané neboli medzi náklady žalovaného, hoc ich úhrada z účtu vyplývala. Súd prvej inštalácie kontrolou účtov žalovaného zistil, že ním uhradené náklady na mýto a iné výdavky predstavovali za rok 2012 a 2013 celkom sumu 469,30 eur. V priebehu konania žalovaný tvrdil, že pri zahraničných pracovných cestách kupoval aj materiál pre zamestnancov žalobcu, čo deklaroval aj výpismi z účtu v roku 2013. Išlo o platby v nákupnom centre Hornabach Baumarkt Li vo výške 69,51 eur alebo B. K. vo výške 301,76 + a vo výške 16,06 = 387,33 eur (č. I. 286). Tieto platby žalobca napokon urobil aj nespornými (viď viaceré tabuľky, v ktorých boli zohľadnené ako súčasť mýta a v rámci neho definované ako „iné platby“ alebo boli započítané na úhradu za ubytovanie). Pokiaľ ide o mýto uhradené žalovaným v celkovej výške 461,19 eur, súd prvej inštalácie mal preukázané, že za obdobie od 09/2012 = 33,29 eur (2,15 + 2,17 + 3,87 + 2,19 + 2,19 + 3,93 + 2,20 + 2,20 + 3,97 + 2,22 + 2,22 + 3,98 - viď č. I. 275 výpis z účtu) a za obdobie od 01-10/2013 = 436,01 eur z toho 8,11 eur (za obdobie 09-10/2013), teda do 30.08.2013 predstavovalo sumu 427,90 eur = 2,17 + 2,17 + 3,91 + 2,16 + 2,16 + 3,89 + 2,15 + 2,15 + 3,86 + 2,08 + 2,08 + 3,71 + 301,76 + 16,06 + 69,51 + 2,12 + 2,12 + 3,84 + 2,14 + 2,14 + 3,83 (č. I. 290 - 323).

5. Pokiaľ ide o rozsah (množstvo) odpracovaných dní v zahraničí (Belgicko prípadne Švajčiarsko), súd prvej inštalácie pri ich ustálení vychádzal zo mzdového listu, ktorý považoval za jediný jemu predložený hodnoverný doklad, svedčiaci o rozsahu skutočne odpracovaných dní, resp. množstva odpracovaných hodín v danom mesiaci. Iný počet odpracovaných dní ako ten, ktorý je uvedený v mzdovom liste, ani nemohol brať do úvahy, keďže protokoly, ktoré mali byť tiež podkladom k vyčísleniu mzdy, boli predloženého len za 2 mesiace - august a september 2013 (č. I.71 a 75) a nie aj za iné relevantné obdobie. Rozsah hodín „z protokolu“ sa nevyhnutne musel odzrkadliť v mzdovom liste, keďže na základe neho sa vypočítala mzda (ako tvrdili svedkyňa I., ktorá podľa výpovede svedkyne J. ich aj spracovala a tiež žalovaný), ktorý potom svedčí o reálnom množstve dní a hodín ktorý zamestnanec v danom mesiaci odpracoval z určeného fondu pracovného času. Zahraničnú pracovnú cestu definuje v § 2 ods. 2 zákon č. 273/2002 Z. z. o cestovných náhradách - ďalej len „zákon č. 273/2002 Z. z.“ tak, že zahraničná pracovná cesta podľa tohto zákona je čas pracovnej cesty (odsek 1) v zahraničí vrátane výkonu práce v zahraničí do skončenia tejto cesty, teda čas od nástupu žalovaného ako zamestnanca na cestu v zahraničí na výkon práce do iného miesta, ako je jeho pravidelné pracovisko, vrátane výkonu práce v tomto mieste do skončenia tejto cesty v zahraničí. Vychádzajúc z ustanovenia § 4 ods. 1 písm. c) tohto zákona, patrí zamestnancovi vyslanému na pracovnú cestu stravné (okrem cestovných výdavkov a výdavkov za ubytovanie podľa ich špecifikácie vyššie s odkazom na § 4 ods. 1 písm. a/ a b/ tohto zákona). Toto stravné patrí za čas strávený cestou v zahraničí a nie aj na území Slovenskej republiky. Žalovaný strávil na ceste zo Slovenska smerom na Poľsko, resp. na Rakúsko pri ceste do zahraničia 0,5 dňa a pri návrate späť na územie Slovenskej republiky 0,5 dňa, čo vyplýva z výpisov z knihy jász prostredníctvom GPS systému (celková cesta tam a späť trvala prevažne 3 dni). Podľa názoru súdu prvej inštalácie, pri absencii iného relevantného dokladu, z ktorého by presne zistil rozsah hodín a trvanie každej jednotlivéj zahraničnej pracovnej cesty a aj prekročenie hranice v tom-ktorom štáte, od rozsahu dní uvedených v mzdovom liste odpočítal 1 deň za cestu na Slovensku (0,5 + 0,5), za ktorú nepatrí náhrada ako pri zahraničnej pracovnej ceste, by podľa názoru súdu prvej inštalácie dal jedine objektívny celkový čas za mesačné obdobie, ktorý mohol zamestnanec stráviť pri zahraničnej pracovnej ceste, kým prekročil hranicu Slovenskej republiky.

6. Súd prvej inštalácie konštatoval, že za rok 2013 žalovaný odpracoval za obdobie od 01/2013 do 08/2013 celkom 174 dní - 10 dní (1 deň cesty v SR na každý mesiac) = 164 dní. Za tento rok patrí žalovanému náhrada vo výške 45,- eur, pričom v období od 11.07.2013 do 15.07.2013 = 5 dní sa žalovaný nachádzal vo Švajčiarsku (viď vyššie vykonané úhrady mýta a ostatných nákladov vo Švajčiarsku v meste Luzer), za ktoré obdobie mu patrí stravné 80,- CHF/1,2414 deň. Žalovanému na stravnom za rok 2013 patrí suma 7.501,50 eur = 159 dní x 45,- eur (7.155,-) + 5 x 80,- CHF (346,35). Za rok 2012 počet odpracovaných dní objektívne preukázali cestovné príkazy (č. I. 374 a nasl.), z ktorých je zrejmý skutočný rozsah odpracovaných dní - 09/2012 - 30 dní (Belgicko), 10/2012 - 25 dní (Belgicko), 11/2012 - 26 dní (Belgicko), 12/2012 - 15 dní (Belgicko), relevantne boli odpracované dni za mesiace 10/2012 - 12/2012 v rozsahu 66 dní (25 + 26 + 15 = 66). Keďže všetky dni tejto cesty boli

vykonané v Belgicku, patrí za ne náhrada stravného vo výške 2.970,- eur = 45,- x 66). Spolu za dané obdobie (10/2012 a 08/2013) patrí žalovanému 10.471,- eur (7.501,50 + 2.970,-). V tomto roku (2012) súd prvej inštancie vychádzal z cestovných príkazov, keďže v tomto období sa cesty nezaznamenávali prostredníctvom GPS systému. V podstate forma záznamu pracovných ciest ani spochybňovaná nebola a potvrdil ju aj žalovaný (výpoveď zo dňa 24.05.2016). Súd prvej inštancie nemohol vychádzať z tabuľky, ktorú mala vypracovať svedkyňa J., keďže vo vzťahu k nej zistil nezrovnalosti, keď napríklad v mesiaci júl 2013 je uvedený rozsah v počte odpracovaných hodín „0“ (t.j. nie je uvedený počet dní), počas ktorých mal byť žalovaný mimo dohodnutého miesta výkonu práce, pričom ale z výpisu z účtu žalovaného zistil, že tento v období od 09.07.2013 uhrádzal mýto v smere Poľsko a Nemecko, pričom dňa 11.07.2013 bolo zaplatené ubytovanie a následne dňa 15.07.2013 vykonal úhrady na nákup tzv. iných potrieb v Hornbach Baumarkt v Luzern vo Švajčiarsku. Okrem toho uvedený rozsah hodín podľa tabuľky mal vychádzať z GPS. Vo vzťahu k GPS systému súd prvej inštancie zistil, že hoci žalovaný mal používať vozidlo s týmto systémom, čo on ani nepopieral, výpis z knihy jász zaznamenaných prostredníctvom GPS na vozidle TS 909AX nesúhlasí s úhradami, ktoré vykonal žalovaný. V tomto smere bola námietka strany žalovaného prostredníctvom jeho právneho zástupcu dôvodná. Ako príklad uviedol súd prvej inštancie, že v mesiaci január mal žalovaný pracovať v Belgicku v období od 07.01.2013 do 19.01.2013, čo sa sčasti prekrývalo, keďže v medziobdobí - dňa 16.01.2013 bol na účet žalovaného zaslaný vklad (na úhradu za ubytovanie) v sume 3.000,- eur, avšak úhrada za ubytovanie podľa výpisu z účtu sa vykonala dňa 21.01.2013, kedy podľa GPS sa už žalovaný mal nachádzať od 19.01.2013 v Trstenej na Slovensku. Z uvedeného vyplynulo, že výpis z knihy jász nie je z vozidla, ktoré používal/mal používať žalovaný (zrejme z iného vozidla, ktoré používala druhá skupina pod vedením A. J..)

7. Pokiaľ ide o sumu 2.188,- eur, ktorá sa týka vkladov na účet žalovaného a aj jeho manželky, túto mal súd prvej inštancie preukázanú podľa výpisov z účtu žalovaného, na ktorý boli finančné prostriedky skutočne aj pripísané - teda vklad bol preukázaný jednak podľa potvrdenia o vklade a aj podľa výpisov z účtu žalovaného, ktoré žalovaný vo výške 2.188,- eur nezahrnul do vkladov (výpisy z účtu č. I. 257 - 276 a potvrdenie o vklade č. I. 341 a nasl.). Ďalej súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že žalobca v prospech účtu žalovaného vykonal vklady aj za obdobie od 09.01.2012 do 13.12.2012 v sume 41.382,- eur, čo deklaroval pokladničnými dokladmi o vklade v hotovosti (v sume 1.100,- eur + 2.500,- eur + 3.000,- eur + 1.500,- eur + 1.500,- eur + 969,- eur + 2.500,- eur + 1840 eur + 2.500,- eur + 1.300,- eur + 1.300,- eur + 2.582,- eur + 4.680,- eur + 400,- eur + 800,- eur + 3.514,- eur + 2.350,- eur + 1.280,- eur + 1.610,- eur + 1.197,- eur + 1.210,- eur + 20,- eur + 1.730,- eur = 41.382,- eur. Relevantným pre posúdenie oprávnenosti nároku vyplatenia mzdy za 08/2013 boli však splatné nároky za obdobie 10/2012, ktoré mali byť vyplatené v roku 2013. Preto túto sumu súd prvej inštancie nemohol zohľadniť a započítať, keďže nemal výdavky a všetky mzdové nároky za celé toto obdobie deklarované. Až preukázaním všetkých oprávnených nárokov a nákladov z roku 2012 a porovnaním vkladov by bolo možné dospieť k objektívnemu výsledku. Nie je možné započítať vklady bez toho, aby boli za toto obdobie zohľadnené aj výdavky (a tieto boli súdu deklarované od obdobia 09/2012 - 12/2012). Odhliadnuc ale od uvedeného, ako už súd prvej inštancie konštatoval, podstatným boli mzdové a ďalšie nároky splatné v roku 2013 a tie ako bolo preukázané, mali byť od obdobia 10/2012, keďže za obdobie do 09/2012 boli/mali byť vyplatené 20.11.2012. Podľa súdu prvej inštancie v roku 2013 boli vykonané vklady celkovo v celkovej sume 33.846,85 eur, z toho do 30.08.2013 v sume 30.897,- eur a od 09/2012 v sume 2.949,85 eur (33.846,85 eur - 2.949,85 eur = 30.897,- eur. Táto suma je relevantná pre posúdenie nároku - splatnosti mzdy za 08/2013 - 30.897,- eur v tomto roku boli vykonané vklady v sume 3.000,- eur + 1.857,- eur + 1.400,- eur + 1.200,- eur + 100,- eur + 1.510,- eur (dňa 05.02.2013) + dňa 15.02.2013 suma 3.200,- eur + dňa 22.02.2013 suma 840,- eur (identifikovaná ako platba za ubytovanie) + 04.03.2013 suma 1.970,- eur + dňa 12.03.2013 suma 1.484,- eur + dňa 19.03.2013 suma 1.500,- eur + dňa 09.04.2013 suma 2.500,- eur + dňa 17.04.2013 suma 2.680,- eur + dňa 02.05.2013 suma 500,- eur + dňa 19.06.2013 suma 1.712,- eur + dňa 02.07.2013 suma 180,- eur + dňa 09.07.2013 suma 725,- eur za ubytovanie + dňa 16.07.2013 suma 1.702,- eur + dňa 24.07.2013 dňa 814,- eur + 16.08.2013 dňa 1.500,- eur + 30.08.2013 sumu 523,- eur na ubytovanie + 2.600,- eur dňa 03.09.2013 + 24.09.2013 suma 330,- eur + 25.11.2013 suma 19,85 eur (č. I. 121 + 140 + 357 - 358). Pre úplnosť súd prvej inštancie uviedol, že v tomto roku nebola zo strany žalovaného pri vkladoch zohľadnená suma 100,- eur, ktorú sumu súd prvej inštancie musel započítať na vklady žalobcu vykonané v prospech účtu žalovaného, keďže táto platba vyplýva nielen z výpisu z účtu žalovaného, ale aj vkladového lístka žalobcu (č. I. 358). Tiež suma vo výške 734,58 eur bola na účte žalovaného definovaná ako vklad, žalovaný ju nezapočítal medzi vklady, ktoré uskutočnil žalobca, pričom k tejto platbe neboli zo strany žalobcu predložené vkladové lístky, resp. iný doklad o vklade, preto uvedenú sumu do celkových vkladov žalobcu v prospech účtu žalovaného súd prvej inštancie nezapočítal.

8. Napokon súd prvej inštancie konštatoval, že uvedené skutkové zistenia za súčasného právneho posúdenia veci podľa § 34, § 70 a § 118 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonníka práce (ďalej len „ZP“) v spojení s opatrením MF SR č. 472/2011 Z. z. a č. 401/2012 Z. z., že žalovanému za obdobie od 10/2012 do 08/2013 patrila na mzde s odkazom na § 118 ZP a náhradách podľa zákona č. 283/2002 Z. z. suma 46.961,98 eur (4.116,82 eur + 31.912,97 eur + 461,19 eur + 10.471,- eur). Žalobca vykonal za toto obdobie úhrady (vklady) v celkovej výške 51.750,- eur. Z uvedeného vyplynulo, že uhradil všetky súdu deklarované a preukázané nároky žalovaného z pracovného pomeru, teda aj za obdobie 08/2013. Z uvedeného vyplynulo, že dôvod pre okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovaného ako zamestnanca nebol daný. Preto súd prvej inštancie určil, že jeho okamžité skončenie pracovného pomeru, dané listom zo 16.10.2013, je neplatné. Pre správne posúdenie veci, teda toho, do akej výšky vznikli žalovanému mzdové nároky (mzda a náhrady pri pracovnej ceste) pri porovnaní s vkladmi uskutočnenými žalobcom na pokrytie týchto pracovnoprávných nárokov, súd prvej inštancie považoval za potrebné zohľadniť nielen transakcie vykonané medzi žalobcom a žalovaným a žalovaným a tretími osobami (ubytovateľmi) v období roku 2013, ale aj za obdobie roku 10/2012, nakoľko tieto boli vyplácané v roku 2013. Keďže žalovaný skončil pracovný pomer z dôvodu okamžitého skončenia pracovného pomeru pre ich nevyplatenie za obdobie 08/2013, ktorých splatnosť bola do 30.09.2013, súd prvej inštancie posudzoval len toto relevantné obdobie.

9. Podľa súdu prvej inštancie, všetky uvedené dôvody sa premietli do rozhodnutia súdu o nároku na náhradu trov konania, o ktorých súd rozhodol tak, že podľa § 257 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ich žalobcovi nepriznal. Okresný súd vzhladol výnimočné dôvody hodné osobitného zreteľa nielen v charaktere sporu, ale aj v tom, že žalovaný sa skutočne dostával do dôkaznej núdze, pokiaľ ide o predkladanie časového obdobia, počas ktorého prekračoval územie Slovenskej republiky, aby podľa pokynov žalobcu ako zamestnávateľa nastúpil na pracovnú cestu mimo miesta dohodnutého výkonu práce (na zahraničnú pracovnú cestu), aké náklady tam hradil, keďže tieto skutočnosti pred niekoľkými rokmi si mohol len veľmi ťažko pamäť a navyše doklady, ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, bol povinný odovzdávať a odovzdal žalobcovi ako zamestnávateľovi pre výpočet mzdy a s tým súvisiacich nárokov. Žalobca zostával, naopak, v tomto smere pasívny, majúci vedomosť o tom, že v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno žalovaného. Relevantné doklady - cestovné príkazy a výpisy z GPS mohol predložiť oveľa skôr, keďže bolo zrejmé, že od začiatku ide o sporné nároky. Tieto predložil až po niekoľko násobnom pojednávaní a po zrušení prvostupňového rozhodnutia. Pritom zistenie minimálnej mzdy podľa mzdových listov a pracovnej zmluvy a vykonané pracovné cesty a poskytnuté zálohy na ne boli relevantnými. Aj preto uvedené malo určitý vplyv na zaťaženie tohto konania jeho neprímeranou dĺžkou. Zo všetkých uvádzaných dôvodov súd prvej inštancie preto nárok na náhradu trov konania žalobcovi, ktorý bol v spore úspešný, nepriznal s odkazom na § 257 CSP.

10. V zákonnej lehote podal odvolanie proti rozsudku vo výroku II. o trovách konania žalobca, keď dôvodil, že napadnuté rozhodnutie nepovažuje za správne, nakoľko súd pri rozhodovaní o priznaní nároku na náhradu trov konania nepostupoval podľa ustanovenia § 255 CSP, ale podľa ustanovenia § 257 CSP, pričom mal za to, že neboli splnené kumulatívne podmienky pre postup súdu podľa tohto ustanovenia. Z výsledku sporu nevyplýva dôvod pre uplatnenie moderačného práva. Jeho procesná aktivita vyplývala z obrany, ktorú v konaní volil žalovaný a bola vždy reakciou na žalovaným tvrdené skutočnosti a dôkazy, pričom esenciálnym kritériom pre jeho postoj bolo vyhodnotenie celkovej dôkaznej situácie, ktorá sa vytvorila v momente, keď žalovaný súdu preukazoval výdavky, ktoré v spojení s výkonom práce pre žalobcu mal. Poprel, že by svojím konaním a postojom prispieval k predĺžovaniu sporu, poukazujúc na neúčelné a nehospodárne úkony v spore zo strany žalovaného, ktorý prostredníctvom právneho zástupcu produkoval tvrdenia o existencii ďalších výdavkov, ktoré nevedel preukázať. Ak žalovaný disponoval dokladmi o prijatých finančných prostriedkoch a výdavkoch, mal a mohol jednoznačne ustáliť, do akej dôkaznej situácie sa v konaní dostane. Dôkazná núdza, na ktorú poukázal súd, preto nemôže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý by žalobcovi nemal byť priznaný nárok na náhradu trov konania. Žalobca pritom podotkol, že nedisponoval dokladmi o úhradách žalovaného na ubytovanie. Preto, ak žalovaný tvrdil, že z finančných prostriedkov poukázaných mu žalobcom hradil náklady na ubytovanie a z týchto nemohli byť pokryté jeho mzdové nároky, musel tieto preukázať, pričom tak učinil práve výpismi z účtu a potvrdením zo strany ubytovateľa, ktorý mu potvrdil úhrady v sume totožnej s úhradami podľa výpisu z jeho účtu. Ak súd v podstate všetky odpracované dni považoval za dni strávené pracovnými cestami v zahraničí, určil tým maximálne možné nároky žalovaného na cestovné náklady, potom výslovne v prospech slabšej strany sporu ustaloval, či poskytnuté finančné prostriedky zo strany žalobcu postačovali na pokrytie všetkých nárokov a výdavkov na strane žalovaného. Charakter sporu nemôže zmeniť nič, navyše ak v konaní vyšlo najavo, že žalobca

plne dôveroval žalovanému a zveroval mu finančné prostriedky, z ktorých bol oprávnený uspokojovať nielen svoje nároky, ale bol povinný pokrývať náklady, ktoré mu v súvislosti s výkonom práce vznikli. Z uvedeného dôvodu preto navrhol, aby odvolací súd zmenil výrok o náhrade trov konania tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

11. K podanému odvolaniu sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že neexistujú žiadne dôvody pre zmenu rozhodnutia. V danom prípade žalobca nešpecifikoval, v čom mala spočívať nesprávnosť právneho posúdenia veci, prípadne v čom malo spočívať pochybenie súdu. Žalovanému nemožno pričítať za vinu dôkaznú núdzu, spočívajúcu v nemožnosti predložiť súdu účtovné doklady. Žalovaný mal za to, že žalobcovi právny nárok na náhradu trov konania nevznikol, ale práve naopak, má za to, že právny nárok vznikol žalovanému.

12. V replike k podanému odvolaniu sa vyjadril žalobca tak, že žalovaný jediný mohol súdu preukázať vynaloženie nákladov v súvislosti s pracovnými cestami. Nevykonanie dokazovania ohľadom ním realizovaných úhrad pritom žalovaný použil ako odvolací dôvod a tvrdil, že disponuje všetkými dokladmi o nákladoch spojených s ním vykonanými pracovnými cestami. Žalobcovi nebolo zrejmé, na základe čoho žalovaný usudzuje, že podľa pokynu odvolacieho súdu mal žalobca predkladať účtovné doklady ohľadom výdavkov na pracovných cestách, prekvapivo tvrdiac po zrušení rozsudku súdu prvej inštancie, že nimi nedisponuje. Dôkaznú núdzu na strane žalovaného podľa žalobcu nemožno tvrdiť, a preto trvá na podanom odvolaní.

13. Odvolací súd považuje za potrebné podotknúť, že vo veci odvolania žalobcu (ako aj žalovaného) rozhodol rozsudkom č. k. 11CoPr/7/2019-745 zo dňa 25.02.2020, keď rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa súd prvej inštancie neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalovaného boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok potvrdil. Vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, podľa ktorého nárok na náhradu trov konania nebol žalobcovi priznaný z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, pokladá za vecne správny a odvolacie námietky odvolateľa vyhodnotil ako nedôvodné. Dôvody hodné osobitného zreteľa sú generálnym dôvodom pre nepriznanie náhrady trov konania, pričom nové ustanovenie § 257 CSP je formulované podstatne všeobecnejšie než ustanovenie § 150 ods. 1, 2 OSP a vytvára väčší priestor na voľnú úvahu súdu. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. V danom prípade považoval aj odvolací súd povahu a okolnosti sporu za také, ktoré možno zahrnúť pod dôvody osobitného zreteľa, keďže medzi žalobcom a žalovaným neprebíhal štandardný pracovnoprávny vzťah, pokiaľ ide o úhradu nárokov na mzdu a iných nárokov súvisiacich najmä so zahraničnou pracovnou cestou. Odvolací súd mal tiež za to, že za dôvody hodné osobitného zreteľa možno považovať aj podiel oboch strán na vzniku a priebehu samotného sporu, keďže spôsob poskytovania finančných prostriedkov, jednak na úhradu nákladov na ubytovanie, úhradou nákladov na mýto a jednak na úhradu mzdových nárokov žalovaného, prebiehal bez ich bližšej špecifikácie a takýto spôsob pretrvával medzi sporovými stranami počas celého zmluvného vzťahu. O trovách odvolacieho konania odvolací súd taktiež rozhodol za použitia ust. § 257 CSP, tak že nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní proti žalovanému úspešný z rovnakých dôvodov ako v prípade nároku na náhradu trov konania pred prvostupňovým súdom.

14. Na základe dovolania podaného žalobcom proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 11CoPr/7/2019-745 zo dňa 25.02.2020 (proti časti rozsudku potvrdzujúcej výrok o trovách konania a proti výroku o nepriznaní náhrady trov odvolacieho konania žalobcovi) Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6Cdo/158/2020 zo dňa 26.10.2022 zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 11CoPr/7/2019-745 zo dňa 25.02.2020 v potvrdzujúcom výroku o trovách konania a vo výroku o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania vec v rozsahu zrušenia mu vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že rozhodovanie o trovách konania je v sporovom konaní založené na zásade úspechu v spore vyplývajúcej z § 255 CSP, ktorá sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných

okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu ustanovenia § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa.“ Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí uložiť neúspešnej strane sporu povinnosť nahradiť trovy konania vzniknuté úspešnej strane, resp. nemusí strane, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením uložiť, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa rovnako ako výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne (vo forme príkladného výpočtu) a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle ustálenej judikatúry (napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo 17/2009, 5Cdo 67/2010, či 3MCd /46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie, ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Zdôraznil, že hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnej strane pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP). Priamo z textu zákonného ustanovenia vyplýva, že súd by mal podľa neho rozhodovať iba vo výnimočných prípadoch. Napriek doslovnému zneniu ustanovenia § 257 CSP nepriznanie sa môže týkať všetkých trov alebo len ich častí. Na účely moderácie nie je rozhodujúce, na základe akej zásady nárok na náhradu trov vzniká, a ktorá strana ich má platiť; moderovať možno aj trovy zastaveného konania. Ak súd má v úmysle použiť moderačné právo, alebo ak ho niektorá zo strán navrhne, musí súd umožniť protistrane, aby sa k tomu vyjadrila (k zámeru aj k dôkazom). Nie je možné, aby súd dospel k vnútornému presvedčeniu, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 257 CSP a strane, ktorá by inak trovy získala, to neoznámil, a táto by sa to dozvedela až z rozhodnutia. Súd v prípade použitia ustanovenia § 257 CSP je povinný „vytvoriť procesný priestor“ umožňujúci stranám sporu vyjadriť svoje stanovisko k prípadnému použitiu tohto ustanovenia. Strana má teda právo byť explicitne vyzvaná, aby včas k novej aplikácii ustanovenia § 257 CSP vyjadrila svoje stanovisko (rozsudok ESLP Čepek proti Českej republike, sťažnosť č. 9815/10). Existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa musí súd v rozhodnutí riadne a presvedčivo odôvodniť v súlade s náležitostami vyplývajúcimi z ustanovenia § 220 ods. 2 v spojení s § 393 ods. 2 CSP. Z okolností preskúmanej veci Najvyššiemu súdu SR vyplynulo, že odvolací súd (Krajský súd v Žiline) v intenciách vyššie uvedeného nepostupoval, ak dovolateľovi neumožnil sa vyjadriť k novej aplikácii ustanovenia, podobne ako sa s týmto nesprávnym procesným postupom nevysporiadal ani vo vzťahu k prvoinštančnému konaniu (k nepriznaniu nároku na náhradu trov úspešnému žalobcovi na základe aplikácie ustanovenia § 257 CSP). Navyše odôvodnenie uvedené v bode 48 napádaného rozsudku, týkajúce sa výroku o nepriznaní nároku na náhradu trov odvolacieho konania považoval za preskúmateľné, pokiaľ odvolací súd pri aplikácii ustanovenia § 257 CSP len odkázal na rovnaké dôvody, ktoré uviedol súd prvej inštancie (bez ich bližšej špecifikácie). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Záverom zhrnul, že ustanovenie § 257 CSP má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, t. j. na dosiahnutie spravodlivosti pre účastníkov súdneho konania. Pokiaľ je však aplikované bez toho, že by relevantné dôvody na taký postup boli posudzované, ide o postup zasahujúci do základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru (I. ÚS 168/2018 z 10. októbra 2018). Dovolateľ preto opodstatnene namietal vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, lebo legitímne očakával rozhodnutie v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou pri aplikácii tohto ustanovenia.

15. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že v meritornej časti rozhodnutia, t. j. vo výroku okresného súdu, ktorým určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru listom zo dňa 16.10.2013 je neplatné, ktorý výrok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoPr/7/2019 zo dňa 25.02.2020 (ktorého sa zrušujúce uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 6Cdo/158/2020 zo dňa 26.10.2022 nedotklo), je t. č. rozhodnutie právoplatné. Predmetom tohto odvolacieho konania teda po zrušení potvrdzujúceho výroku odvolacieho súdu v časti trov konania zostalo odvolanie podané žalobcom do trov konania.

16. V intenciách záväzného právneho názoru vysloveného dovolacím súdom, odvolací súd vyzval žalobcu i žalovaného na vyjadrenie sa k možnej aplikácii ustanovenia § 257 CSP odvolacím súdom. Reagujúc na predmetnú výzvu podaním zo dňa 31.03.2023 žalobca uviedol, že nesúhlasí s aplikáciou ust. § 257 CSP odvolacím súdom. Poukázal na bod 25. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.10.2022, sp. zn. 6Cdo/158/2020, podľa ktorého dôvody hodné osobitného zreteľa nemôžu spočívať na charaktere sporu, neštandardnom pracovnoprávnom vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, súdom prvej inštancie tvrdenej dôkaznej núdzi na strane žalovaného a odvolacím súdom tvrdenom spôsobe poskytovania finančných prostriedkov bez bližšej špecifikácie pretrvávajúci medzi sporovými stranami počas celého zmluvného vzťahu. Skutočnosti, ktoré svedčia o dôvodnosti podanej žaloby a viedli k úspechu žalobcu v spore, nemôžu predstavovať dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania, a teda viesť k odklonu od zásady úspechu v spore (zodpovednosti za výsledok) vyplývajúcej z ust. § 255 CSP. Nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi odporuje podľa jeho názoru i dobrým mravom, a to vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný nevyúčtoval a ponechal si sumu minimálne vo výške 4.788,02 Eur patriacu žalobcovi, neplatne skončil pracovný pomer so žalobcom a v konaní produkoval zjavne účelovú obranu, čo nemôže oprávnenne viesť k zbaveniu povinnosti žalovaného nahradiť žalobcovi trovy konania. Žalobca zdôraznil, že neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného nebolo dôvodom pre vyhovieť žalobe žalobcu, pretože súd v podstate na ťarchu žalobcu vychádzal z maximálnych možných mzdových nárokov žalovaného. Žalobca preto považoval nepoužitie zásady úspechu v spore pre priznanie nároku na náhradu trov konania za zásadne nesprávne, v rozpore s princípom spravodlivého procesu. Vzhľadom na uvedené žalobca záverom zopakoval, že trvá na svojom odvolacom návrhu, aby odvolací súd rozsudkom v zmysle ust. § 388 CSP napadnuté rozhodnutie zmenil a to tak, že žalobcovi prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Žalovaný na výzvu odvolacieho súdu nereagoval.

18. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania zmenil podľa § 388 CSP.

19. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

20. Z predloženého súdneho spisu vyplýva, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z § 257 CSP, t. j. aplikoval na vec výnimku zo zásady úspechu vo veci, ktorú predstavujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Uvedené znamená, že hoc bol úspešnou stranou v sporovom konaní žalobca, súd prvej inštancie po konštatovaní naplnenia predpokladov na aplikáciu § 257 CSP rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

21. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok. Jedná sa o tzv. dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré zákon bližšie nešpecifikuje. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu o tom, či ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 CSP preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých účastníkov konania a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávneného účastníka. Jedná sa o diskrečné oprávnenie súdu, pričom aplikácia § 257 CSP je ponechaná na úvahe súdu. Hranice sudcovskej úvahy sú však dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie alebo priznanie len sčasti úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania.

22. Na základe prednesených teoretických východísk a vychádzajúc i zo záväzného právneho názoru vysloveného dovolacím súdom v predmetnej veci, odvolací súd dospel k záveru, že na prejednávany prípad nie je možné aplikovať § 257 CSP, t. j. dôvody hodné osobitného zreteľa, ale je potrebné vychádzať zo zásady zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP).

23. Vychádzajúc z dikcie zákona § 255 CSP je zrejmé, že občianskoprávne (sporové) konanie je ovládané zásadou zodpovednosti za výsledok konania, podľa ktorej účastník, ktorý mal v sporovom konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania vynaložených na účelné uplatňovanie alebo bránenie svojho práva. Na prvom mieste je zásada úspechu (ods. 1 daného ustanovenia) a v prípadoch, keď má strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v druhom odstavci daného ustanovenia, čiže pravidlo pomeru úspechu. V tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania, pričom úspech vo veci súd vždy skúma, čo do právneho základu veci a čo do výšky priznaného nároku. Procesný úspech sa určuje vo vzťahu k predmetu sporu úspechom v spore, pričom plný úspech v spore sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Odvolací súd však k uvedenému poznamenáva, že nie vždy je pri ustálení úspechu v spore významným len paušálne porovnanie žalobcom nárokovanej a súdmi priznanej peňažnej sumy, ale je potrebné prihliadať aj na ďalšie skutočnosti, napr. na priebeh konania, na predmet konania, druh uplatneného nároku a okolnosti prípadu, či rozhodnutie nezáviselo od úvahy súdu, príp. či výška plnenia nezávisela od úvahy súdu.

24. V prejednávanej veci sa žalobca proti žalovanému domáhal vyslovenia výroku, ktorým by súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru listom zo dňa 16.10.2013 je neplatné. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie rozhodol v súlade so žalobcom navrhovaným výrokom, bol žalobca v spore plne úspešný. Navyše predmetný výrok bol potvrdený i odvolacím súdom rozsudkom sp. zn. 11CoPr/7/2019 zo dňa 25.02.2019, ktorý i po prieskume dovolacím súdom zostal nedotknutý. Pokiaľ súd prvej inštancie identifikoval dôvody hodné osobitného zreteľa v charaktere sporu (individuálny pracovnoprávny spor) a v dôkaznej núde žalovaného (ktorý sa do dôkaznej núdze podľa jeho názoru dostal práve správaním žalobcu), tak odvolací súd uvádza, že uvádzané okolnosti nepredstavujú tak výnimočné okolnosti prejednávanej veci, že by bolo namieste aplikovať § 257 CSP. Aplikácia § 257 CSP má predovšetkým zamedziť neprimeranej tvrdosti súdneho rozhodnutia a má brať na zreteľ najmä majetkové, sociálne a osobné pomery účastníka konania. V priebehu konania neboli tvrdené (ani preukázané) také pomery žalovaného, ktoré by odôvodňovali aplikáciu § 257 CSP. Ani charakter sporu (pracovnoprávny), t. j. spor s ochranou slabšej strany, nemá vplyv na zásadu zodpovednosti za výsledok, ktorá je kľúčovým kritériom pre rozhodovanie o trovách konania. Rovnako tak vytýkaná pasivita žalobcu pri predkladaní dokladov, na ktoré bol súdom prvej inštancie vyzývaný, nemá vplyv na rozhodnutie o trovách konania. Uvedené možno korigovať opatreniami procesnej povahy, napríklad poriadkovou pokutou. Neobstojí preto ani námietka žalovaného, podľa ktorej predĺžovanie konania ignorovaním výziev okresného súdu spôsobilo navyšovanie trov konania, ktorá skutočnosť má predstavovať dôvod hodný osobitného zreteľa. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že účelnosť tých-ktorých uplatnených nákladov v rámci rozhodovania už o výške trov konania bude predmetom dôkladného prieskumu.

25. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zostávajúcej časti, t. j. vo výroku o trovách konania, zmenil s poukazom na ust. § 388 CSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

28. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

29. Podľa § 453 ods. 3 CSP, ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania.

30. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

31. O trovách tohto odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, ods. 2, § 255 ods. 1 CSP a § 453 ods. 3 CSP tak, že žalobcoví priznal náhradu trov odvolacieho konania a dovolacieho konania, nakoľko bol v rámci oboch konaní plne úspešný. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ust. § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia.

32. Toto rozhodnutie krajského súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).